

Arrest

nr. 106 938 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat D. ABBELOOS verschijnt en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner doen op 11 april 2011 bij de gemeente Kruibeke aangifte van huwelijk. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Kruibeke weigert evenwel het huwelijk te voltrekken. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde bij arrest met nummer X van 15 februari 2012 ongegrond verklaard. Tegen dit vonnis wordt beroep ingesteld bij het Hof van Beroep te Gent. In het kader van dit beroep is een pleitdatum bepaald op 10 oktober 2013.

1.2. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 3 mei 2012 te Kruibeke een verklaring van wettelijke samenwoning af. Tevens op 3 mei 2012 dient verzoeker een aanvraag in om, als partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 31 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 12 november 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Egyptische

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Documenten van GSM verkeer: er is schriftelijke aangebracht van wie de telefoonnummers zijn. Omdat de verwijzingen handmatig zijn aangebracht kan de authenticiteit ervan niet nagegaan worden. Zelf indien de handmatige verwijzingen authentiek zijn, toont de recent datum (oudste datum is 10.11.2011) niet aan dat betrokkenen reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.

- Foto's met schriftelijke en digitale data vermelding:

o de foto's met handmatige datavermelding kunnen niet op hun authenticiteit getoetst worden en kunnen bijgevolg niet dienen als afdoende bewijs van de relatie,

o de foto's met digitale data: aangezien de oudste datum 04.05.2012 is, tonen deze foto's niet aan dat betrokkenen reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.

- Sms - verkeer tussen betrokkenen met als oudste datum 13.12.2010: aangezien betrokkene een aanvraag indiende op 03.05.2012 tonen deze documenten niet aan dat betrokkenen reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“In de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aangevoerd dat verzoeker niet op afdoende wijze aantoon een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980.

Artikel 40 bis van bovenvermelde wet van 15.12.1980 stelt onder paragraaf 2 dat als familielid van burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

Volgens artikel 40 ter van de wet van 15.12.2008 zijn de bepalingen van het betreffende hoofdstuk van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

[...]

Verzoeker heeft in casu gedurende minstens één jaar onafgebroken samengewoond in België met mevrouw [T.B.], meer bepaald op het adres [...].

Verzoeker is officieel ingeschreven op dit adres sinds 4 mei 2012. Op 3 mei 2012 deed verzoeker een verklaring tot wettelijk samenwonen

Verzoeker was aanvankelijk niet officieel op dit adres ingeschreven, gezien hij op dat ogenblik illegaal in het land verbleef, doch verzoeker ontving hier onder meer zijn aangetekende post (stuk 2). Dit toont reeds aan dat partijen reeds een jaar samen wonen.

Verzoeker voldoet dan ook aan de voorwaarden die gesteld worden door de wet van 15.12.2008 om familielid van een burger van de unie een verblijfskaart te bekomen.

In een arrest van 29 januari 2009 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds dat de Dienst Vreemdelingenzaken de stabiele relatie van partners niet kan ontkennen om de enkele reden dat de partners elkaar minder lang dan twee jaar kennen. Volgens de RvV voegt het KB op dit punt een voorwaarde toe aan de verblijfswet, wat onwettig is (de Verblijfswet spreekt immers van een relatie van tenminste één jaar, of een gemeenschappelijk kind hebben). (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 22.226, 29 januari 2009, Rev.dr.étr. 2009, afl. 152, 30).

In huidige beslissing gaat de Dienst Vreemdelingenzaken nog verder, en wordt de aanvraag van verzoeker afgewezen omdat door de voorgelegde bewijsstukken niet zou worden aangetoond dat verzoeker en zijn partner reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben. Deze voorwaarde, dat de partners reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie Denen te hebben, wordt nergens in de wet gesteld.

De wet stelt als voorwaarde in artikel 40 bis Vreemdelingenwet dat de partner moet bewijzen een aar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Vervolgens worden een aantal situaties aangehaald waaruit een dergelijke duurzame en stabiele partnerrelatie zou blijken.

Volgens richtlijnen van de Europese Commissie moet België voor het bewijs van de duurzaamheid n de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking nemen.

De Commissie herhaalt ook dat het bewijs van de duurzame relatie beoordeeld moet worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in ruime betekening van het woord.

Ook in een arrest van 13 maart 2009 wordt duidelijk gesteld dat uit de bepalingen van artikel 40bis 40ter van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat indien een vreemdeling zich bij een Belgische partner voegt met wie hij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, hij een recht op verblijf i laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Belg aantoon dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn partner tijdens zijn of haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel en hij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner

dekt. De bewijsmiddelen van de bestaansmiddelen, aansluiting bij CM, hospitalisatieverzekering e.d. werden allen gevoegd bij de aanvraag van de verblijfskaart.

Dat verzoeker een duurzame en stabiele relatie heeft met mevrouw [T.B.], blijkt ook uit het gsm-verkeer van betrokkenen. Verzoeker legt een overzicht van zijn gsm-verkeer voor van de laatste 2 maanden (stuk 3) (oudere gegevens zijn niet meer beschikbaar), waaruit reeds blijkt dat het gsm-nummer [...] wel degelijk het nummer is van verzoeker, en waaruit zeer regelmatige contacten blijken met het nummer [...], nummer van mevrouw [T.B.] (stuk 7). Dit blijkt ook uit het recente gsm-verkeer van mevrouw [T.B.] (stuk 4).

Uit het overzicht van het SMS-verkeer van mevrouw [T.B.] dat bij de aanvraag reeds werd bij gevoegd blijkt duidelijk dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben (stuk 8 en 9). Bovendien dateren de oudste berichten van december 2010, waardoor duidelijk wordt aangetoond dat aan de voorwaarde voldaan is dat partijen reeds meer dan een jaar een duurzame en stabiele relatie hebben. Uit de inhoud van de berichten blijkt zeer duidelijk dat het hier personen betreft die een liefdevolle relatie hebben.

Ook de foto's (stuk 5), die thans digitaal gedateerd werden, tonen aan dat partijen reeds lange tijd een duurzame en stabiele relatie hebben. Bovendien wordt een lijst toegevoegd waaruit blijkt wanneer deze foto's werden genomen (stuk 6). Deze foto's werden genomen op verschillende plaatsen in het land. De recentste foto's van betrokkenen dateren van meer dan een jaar geleden. Bovendien werden deze foto's duidelijk genomen in verschillende seizoenen, hetgeen eveneens reeds de duurzaamheid van de relatie aantoont.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt alleszins dat hij reeds gedurende meer dan een jaar een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt met mevrouw [T.B.]. Ook aan de andere voorwaarden, gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, is voldaan.

De aanvraag van verzoeker kan dan ook niet worden afgewezen onder de enkele vaststelling dat verzoeker en zijn partner niet aantonen reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie te hebben.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 31 oktober 2012 schendt dan ook de artikelen 40 bis en 40 ter van de wet van 15 december 2012 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen.

[...]

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

De feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neer komt.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken rust de verplichting om elke aanvraag individueel te beoordelen, rekening houdend met de omstandigheden en eigenheid van de aanvrager.

Indien verzoeker moet terugkeren naar zijn land van herkomst, eventueel om aldaar een aanvraag in te dienen, dan zal artikel 8 van het EVRM, namelijk het recht op een familie- en gezinsleven en privéleven, geschonden worden.

Verzoeker valt aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Wanneer hij dient terug te keren naar het land van herkomst vormt dit een moeilijk te herstellen nadeel.

Verzoeker dient dan zijn partner achter te laten, doch ook de andere personen die thans deel uitmaken van zijn sociaal leven.

Deze relatie dient in aanmerking genomen te worden bij het beoordelen van deze aanvraag. Een uitwijzing van verzoeker mag niet aan de orde zijn. Dit zou een schending van het recht op eerbiediging van het privé-leven uitmaken.

Iedereen heeft recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op het feit dat betrokkene niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner.

Dit zou volgens de beslissing dd. 31 oktober 2012 vereist zijn door de wet van 15.12.1980. Nochtans wordt nergens melding gemaakt van het specifieke wetsartikel dat een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar als voorwaarde stelt.

Verzoeker heeft er dan ook het raden naar op grond van welke specifieke bepaling zijn aanvraag wordt afgewezen, hetgeen duidelijk zijn rechten op verweer beperkt.

Gelet op het feit dat de wet van 15.12.1980 nergens stelt dat het bewijs een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar als voorwaarde geldt voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, en de motivering van de staatssecretaris voor asiel en migratie zich grotendeels beperkt tot het stellen dat niet bewezen wordt dat partijen reeds twee jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben, kan deze motivering in geen geval als afdoende beschouwd worden.

Door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt nergens verduidelijkt waarom de stukken die worden voorgelegd niet zouden aantonen dat verzoeker een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt. Nochtans is dit de voorwaarde die hieromtrent in de wet gesteld wordt.

Bovendien tonen de inkomende en uitgaande gsm-berichten van mevrouw

Hoewel door de documenten van gsm-verkeer inderdaad niet wordt aangetoond dat partijen reeds gedurende twee jaar een duurzame en stabiele relatie hebben, wordt hierdoor wel aangetoond dat partijen minstens sinds 10 november 2011 zeer regelmatige contacten onderhouden. De details van de facturen van voor deze periode waren niet meer beschikbaar op het ogenblik van de aanvraag van verzoeker, zodat deze niet kunnen voorgelegd worden.

Ook de door verzoeker voorgelegde foto's (stuk 5 en 6), genomen op verschillende plaatsen in het land en in verschillende seizoenen, tonen reeds duidelijk aan dat betrokkenen een duurzame en stabiele partnerrelatie hebben.

Het sms-verkeer tussen betrokkenen (stuk 8 en 9) toont duidelijk aan dat zij elkaar reeds bijna twee jaar kennen en een reeds meer dan een jaar een duurzame en stabiele relatie hebben.

Minstens tonen bovenvermelde elementen samen aan dat verzoeker en zijn partner wel degelijk reeds een jaar een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhielden op het ogenblik van de aanvraag. Gelet op de vermelde bewijsstukken werd deze relatie naar behoren geattesteerd, zodat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980."

2.1.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie, nu verzoeker niet op afdoende

wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie met zijn partner te onderhouden. Meer specifiek wordt gesteld dat op grond van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker en zijn partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag reeds twee jaar kenden en elkaar driemaal hebben ontmoet en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen en dat hieruit evenmin blijkt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt vervolgens toegelicht om welke reden de verschillende aangebrachte stukken niet worden weerhouden. Gelet op deze motivering kan verzoeker in geen geval worden gevolgd waar hij stelt dat de relatie met zijn partner niet in aanmerking zou zijn genomen in de motivering van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker betoogt dat nergens in de motivering van de bestreden beslissing het specifieke wetsartikel wordt vermeld dat een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar vereist en dat hij er het raden naar heeft op grond van welke specifieke bepaling zijn aanvraag wordt afgewezen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat ze is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. [...]”* Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van partner in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdane. Verzoeker beriep zich bij de aanvraag aldus zelf op artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verweerder ontleent de bevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing aan het geciteerde artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel is onlosmakelijk verbonden met artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat de verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit op zich voldoende is om te voldoen aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Daarenboven beroept verzoeker zich in zijn eerste middel zelf op een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, waarbij hij de relevante bepalingen van deze wetsartikelen citeert, zodat dient te worden aangenomen dat verzoeker kennis heeft van de juridische grondslag van de bestreden beslissing en het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. In zoverre het de bedoeling is van verzoeker aan te geven dat een incorrecte toepassing is gemaakt van voormelde wetsbepalingen, wordt verwezen naar de verdere bespreking van deze bepalingen.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de tevens geschonden geachte artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

- “- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”.*

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, wel degelijk ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoeker ter staving van zijn verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoeker betoogt vooreerst dat hij wel degelijk reeds één jaar onafgebroken met zijn partner heeft samengewoond. Hij stelt dat hij – voordat hij officieel werd ingeschreven op het adres van zijn partner, op 4 mei 2012 – reeds aangetekende zendingen ontving op dit adres. Verzoeker verwijst hiervoor naar een aangetekende zending daterend van 24 juni 2011. De Raad wijst erop dat verzoeker, overeenkomstig voormelde wettelijke bepalingen, diende aan te tonen dat hij reeds minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag *de dato* 3 mei 2012 samenwoonde met zijn partner. Verzoeker verwijst hiervoor thans in zijn verzoekschrift naar een aangetekende zending van 24 juni 2011, doch de Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker dit document heeft overgemaakt aan verweerder in het kader van zijn verblijfsaanvraag. De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoeker kan *in casu* dan ook niet op dienstige wijze voor het eerst in de procedure voor de Raad een nieuw stuk aanbrengen. Het kwam verzoeker zelf toe alle nuttige stukken die verweerder konden toelaten na te gaan of is voldaan aan de voorwaarden bij zijn aanvraag te voegen. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat de aangetekende zending slechts dateert van 24 juni 2011, zodat het hoe dan ook niet kan volstaan als afdoende bewijs dat verzoeker en zijn partner reeds gedurende één jaar voorafgaandelijk aan de aanvraag *de dato* 3 mei 2012 onafgebroken hebben samengewoond.

Verzoeker kan verder niet langer op dienstige wijze verwijzen naar rechtspraak van de Raad van begin 2009 waarin wordt vastgesteld dat verweerder door te motiveren dat geen duurzame relatie van minstens twee jaar is aangetoond een voorwaarde toevoegt aan de wet. Er dient immers te worden gewezen op de wetswijziging die werd doorgevoerd bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Artikel 8 van bovenvermelde wet wijzigde artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat niet langer een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt vooropstaat, doch wel er sprake moet zijn van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie in de zin dat de partners *“één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag; elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben”*.

In zoverre verweerder in de bestreden beslissing spreekt over een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar, blijkt uit de beslissing dat dit wordt geïnterpreteerd in de zin dat een dergelijke duurzame en stabiele relatie wordt aangetoond indien voldaan is aan één van de drie voormelde situaties. Zo is verweerder nagegaan of de partners één jaar ononderbroken hebben samengewoond voor de aanvraag of zij een gemeenschappelijk kind hebben. Verweerder oordeelde evenwel dat dit niet

blijkt uit de voorgelegde stukken, gegeven dat verzoeker niet weerlegt. Verder stelde verweerder tevens vast dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij en zijn partner elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Er blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing aldus een voorwaarde toevoegde aan de wet.

Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing zou hebben gehandeld in strijd met de "*richtlijnen van de Europese Commissie*". Naast het gegeven dat verzoeker in gebreke blijft concreet aan te geven op welke richtlijnen hij dan wel doelt en er daarenboven *in casu* geen sprake is van enig grensoverschrijdend aspect nu verzoeker zich beroept op een gezinsherenging met een Belgische onderdaan die louter voortvloeit uit de Belgische Vreemdelingenwet, merkt de Raad het volgende op. In zoverre verzoeker doelt op de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM(2009) 313 definitief), blijkt dat hierin wordt gesteld dat partners met wie een EU-burger een deugdelijk bewezen feitelijke duurzame relatie heeft, vallen onder artikel 3, lid 2, onder b) van voormelde richtlijn. Er wordt aangegeven dat van personen die op grond van een duurzaam partnerschap aanspraak kunnen maken op de uit de richtlijn voortvloeiende rechten, kan worden gevraagd bewijsstukken over te leggen waaruit blijkt dat zij partners van een EU-burger zijn en dat het partnerschap duurzaam is. Dit bewijs kan worden geleverd met elk passend middel. De Commissie wijst erop dat in de desbetreffende nationale voorschriften kan worden verwezen naar een minimumduur als criterium om te beoordelen of een partnerschap duurzaam is, doch dat in dat geval rekening moet worden gehouden met andere relevante aspecten. De Raad merkt op dat verzoeker voorbij gaat aan het gegeven dat de Belgische wetgever heeft voorzien dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie wordt geacht te zijn geleverd indien er sprake is van een gezamenlijk kind of van een samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag en dat in deze situaties niet langer het bewijs wordt verlangd dat de partner elkaar reeds twee jaar kennen. Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen aan dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geen correcte omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder b) van voormelde richtlijn of dat de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in overeenstemming is met voormelde richtlijnen. De Raad merkt op dat verzoeker zelf ook geen concreet gegeven aanbrengt waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat van aard zou kunnen zijn dat alsnog een duurzame en stabiele relatie diende te worden aangenomen. Er blijkt verder evenmin dat verweerder handelde in strijd met het principe dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling vrij is.

Zoals reeds gesteld, weerlegt verzoeker het motief in de bestreden beslissing niet dat niet blijkt dat er sprake was van minstens één jaar onafgebroken samenwoning voorafgaand aan de aanvraag of dat er sprake was van een gemeenschappelijk kind. Verzoeker lijkt wel nog aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling dat de bij de aanvraag voorgelegde bewijzen geen afdoende bewijs vormen dat hij en zijn partner elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Hij toont aan de hand van zijn betoog evenwel niet aan dat deze beoordeling is gesteund op foutieve bevindingen of kennelijk onredelijk is. De Raad merkt op dat verzoeker in wezen zelf aangeeft dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken met betrekking tot het gsm- en sms-verkeer niet aantonen dat hij en zijn partner elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag kennen. Verwijzend naar voorgaande bespreking herhaalt de Raad in dit verband ook dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat het bewijs dat de partners elkaar één jaar kennen zou volstaan. De Raad wenst hierbij verder opnieuw te benadrukken dat hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing enkel kan steunen op de gegevens en stukken zoals voorgelegd door verzoeker bij de aanvraag. Er kan het bestuur immers niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegeven en/of stukken die hem niet werden voorgelegd en die pas voor het eerst in de procedure bij de Raad worden aangebracht. Ook wat de foto's betreft, herhaalt de Raad dat zij zich bij de beoordeling van de regelmatigheid van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de stukken zoals deze op dat ogenblik voorlagen. Verzoeker kan derhalve de thans wel gedigitaliseerde foto's en de lijst waaruit moet blijken wanneer de foto's werden genomen, niet dienstig voor het eerst bij zijn verzoekschrift bijvoegen. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing betreffende de voorgelegde foto's niet weerlegt. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat de thans overgemaakte foto's – waarvan de oudste dateren van begin 2011 – hoe dan ook niet volstaan om aan

te tonen dat verzoeker en zijn partner elkaar voorafgaandelijk aan de verblijfsaanvraag reeds twee jaar kenden. Ook de foto's die reeds bij de aanvraag werden overgemaakt, kunnen hiertoe niet volstaan, gezien de oudste dateert van 4 mei 2012.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de motivering van de bestreden beslissing niet dat hij niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.1.2.3. Verzoeker betoogt verder dat een terugkeer naar zijn herkomstland een schending zal uitmaken van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), nu hij in dat geval zijn partner alsook de andere personen die thans deel uitmaken van zijn sociaal leven dient achter te laten. Hiertoe wordt verwezen naar de bespreking van het derde middel, dat handelt over de verenigbaarheid van de bestreden beslissing met voormelde Verdragsbepaling.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De bestreden beslissing dewelke tot gevolg heeft dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten gaat volledig voorbij aan de wil van verzoeker om in België een familiaal leven op te bouwen.

Het kan niet verlangd worden dat de partner van verzoeker naar Egypte verhuist, zij heeft de Belgische nationaliteit en heeft in België haar familie en sociaal leven. Verzoeker bouwde hier eveneens zijn familiaal en sociaal leven uit.

Verzoeker verblijft op heden bij zijn partner mevrouw [T.B.]. Hij is met zijn partner thans wettelijk samenwonend en zij vormen een gezin.

Verzoeker heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven cf. artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Artikel 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts is toegestaan wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dan ook geschonden door de bestreden beslissing.

Door de Raad van State wordt artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkenen.

'Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. ' (R.v.st., 25 september 1986, nr. 26.933).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De beslissing doet blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier.

Verzoeker mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldig handelen door Dienst Vreemdelingenzaken."

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoeker zich beroept op een privéleven in België dat losstaat van zijn ingeroepen relatie met een Belgische onderdaan, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker in gebreke blijft om op concrete wijze aannemelijk te maken dat de sociale relaties die hij stelt te onderhouden voldoende intensiteit vertonen opdat deze dienen te worden gekwalificeerd als een privéleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker zich verder beroept op een gezinsleven met zijn Belgische partner in België, wijst de Raad op het volgende. Zelfs indien, gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond, op grond van deze relatie alsnog enig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat de bestreden beslissing enige positieve verplichting die op de Belgische Staat zou rusten miskent of dat deze een niet-gerechtvaardigde inmenging zou vormen in dit privé- en/of gezinsleven. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haecq (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn nieuwe partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en in België haar familie en sociaal leven heeft en dat ook hij hier zijn familiaal en sociaal leven heeft uitgebouwd. Hiermee toont verzoeker echter nog niet aan, aan de hand van concrete gegevens, dat het bijzonder moeilijk is om het gezinsleven in zijn land van herkomst verder te zetten. Verzoeker bevond zich bovendien bij het aangaan van de relatie op onwettige wijze in België, zodat zowel hij als zijn partner dienden te weten dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. In deze omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

2.2.2.2. Verzoeker betoogt verder nog, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM vereist dat de motivering van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten van de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven. De Raad stelt evenwel vast dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot het door verzoeker geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. *In casu* betreft de bestreden beslissing immers een negatief antwoord op een vraag van verzoeker tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie waarbij tevens wordt beslist dat verzoeker bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Uit de uitdrukkelijke vraag van verzoeker om op grond van zijn partnerrelatie te worden toegelaten tot een verblijf, waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt, en uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de ingeroepen relatie van verzoeker doch oordeelde dat het duurzaam en stabiel karakter hiervan niet is aangetoond en dat op deze grond deze geen recht geeft op een verblijf in België.

Uit deze motivering blijkt wel degelijk een belangenafweging, waarbij verweerder oordeelde dat de belangen van verzoeker niet opwegen tegen het algemene belang omdat een duurzame en stabiele relatie niet blijkt. Deze motivering dient als afdoende te worden beschouwd opdat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Enige schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

2.2.2.3. Waar verzoeker ten slotte nog op algemene wijze betoogt dat de beslissing *“doet blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier”* en dat hij *“niet het slachtoffer [mag] worden van het onzorgvuldig handelen door Dienst Vreemdelingenzaken”*, merkt de Raad op dat verzoeker in gebreke blijft op concrete wijze aan te tonen op welke wijze verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden. Een schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur kan dan ook niet worden weerhouden.

Het derde middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij stelt als volgt:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig. Verzoeker kan zich niet op permanente basis in België vestigen.

Het redelijkheidsbeginsel is zonder twijfel geschonden door de beslissing om het grondgebied te verlaten. Het staat buiten proportie om deze man de toegang tot het grondgebied te verbieden en hem terug te sturen naar Egypte.

Door een zo verstrekkende beslissing met betrekking tot verzoeker te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van de beslissing op het leven van verzoeker, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Daarnaast is ook het rechtzekerheidsbeginsel geschonden.

Dit houdt in dat de burger het vertrouwen kan hebben in medeburger of overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden en dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.

Verzoeker kan verder verwijzen naar het geen hierboven in het eerste, tweede en derde middel reeds werd uiteengezet.”

2.3.2.1. Uit de bespreking van voorgaande middelen volgt reeds dat geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat verzoeker ook niet gevolgd kan worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker toont niet op concrete wijze aan op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend of hoe verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS